

Veliki Sergej

TEKST: Vitomir Spasović, ILUSTRACIJE: Matija Dražović

OLIMPIJSKE PRIČE

Trebalo je najprije proći provjeru. *Maleni Sergej* prvo je morao objesiti se rukama o preču i pokazati koliko se puta može podići da mu je brada iznad prečke.

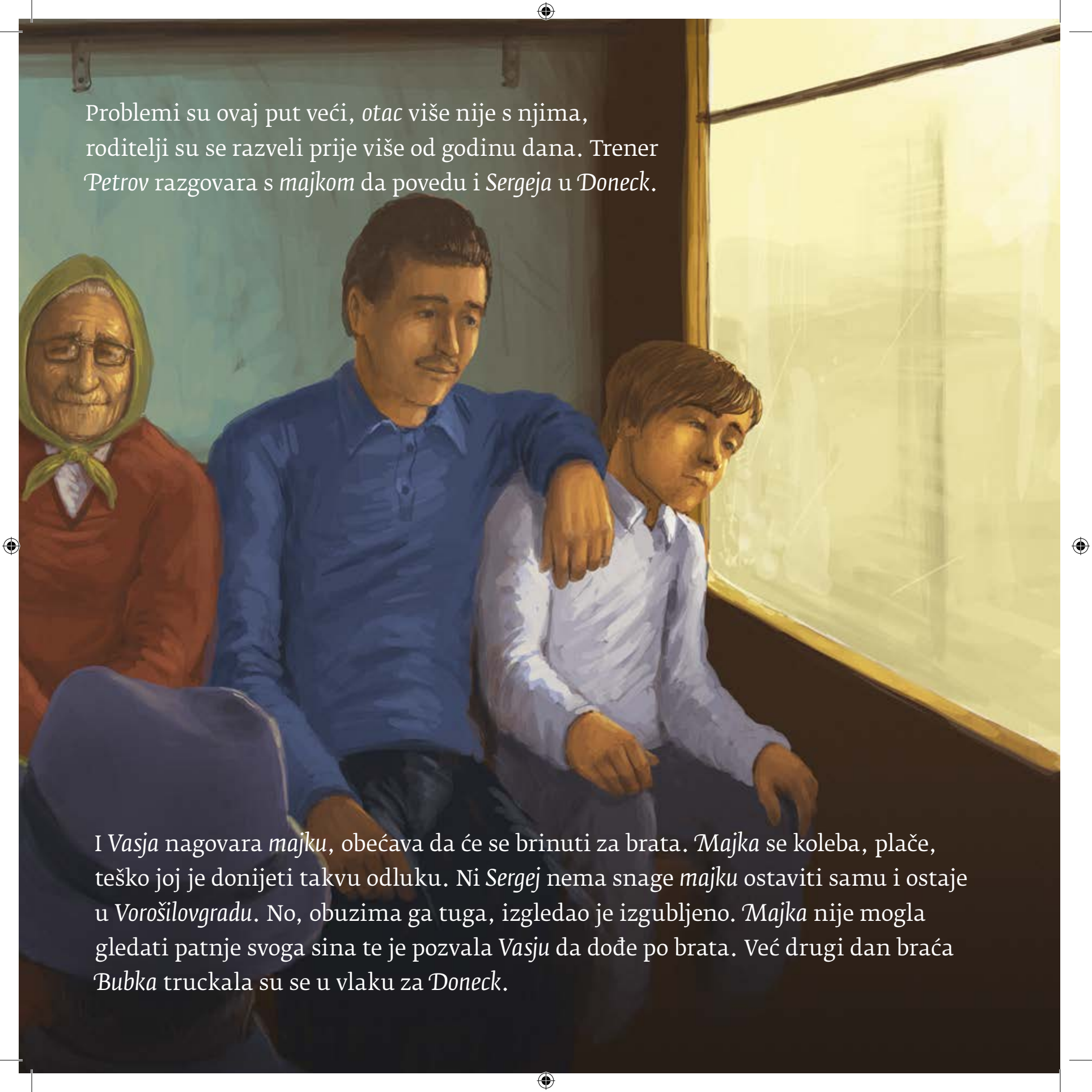
Na jedvite jade *Sergej* je uspio samo jedanput! Bio je uvjeren da se osramotio. S lica *Vitalija Petrova* ništa se nije moglo iščitati. Ispit je nastavljen. Provjera brzine, a potom skokovi udalj. Sve u svemu, trener je bio zadovoljan “*uličnom pripremom*”.
Zadovoljan je bio i *Slava*.

Nekoliko dana poslije *Sergej* je dobio motku u ruke.

Zbunio se: očekivao je će ga motka podići čim je čvrsto uhvati rukama. Trgnuo se na trenerovu uputu da ode do jame za skok udalj, da stane na drveni sandučić ispred pijeska i jednostavno zabada motku u pijesak i pritom se o nju odupire.

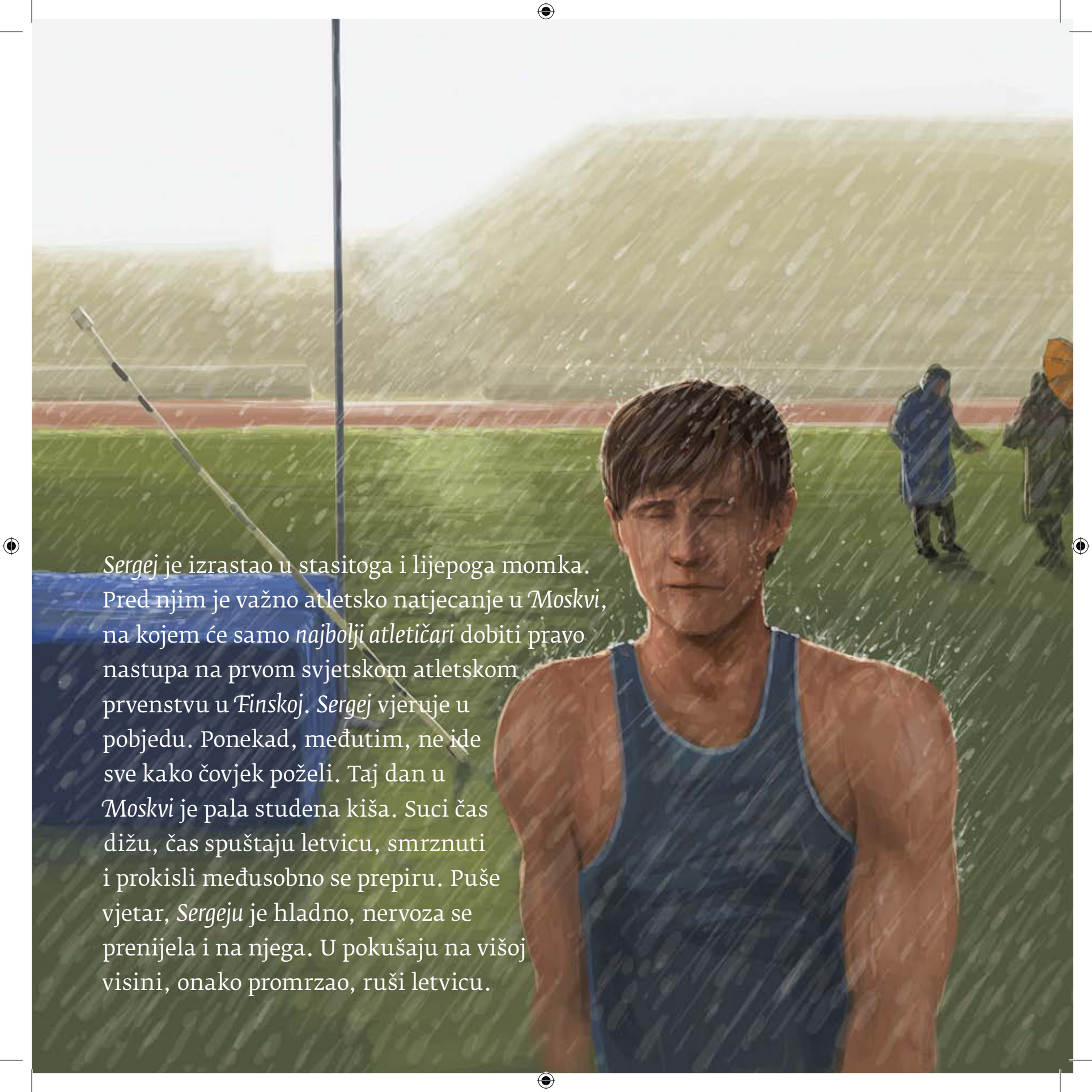
Zabadao je nasumice i nakon podosta uboda i opiranja o motku sam od sebe podigao se od tla nešto više od jednog metra i prebacio se.

Problemi su ovaj put veći, *otac* više nije s njima, roditelji su se razveli prije više od godinu dana. Trener *Petrov* razgovara s *majkom* da povedu i *Sergeja* u *Doneck*.

I *Vasja* nagovara *majku*, obećava da će se brinuti za brata. *Majka* se koleba, plače, teško joj je donijeti takvu odluku. Ni *Sergej* nema snage *majku* ostaviti samu i ostaje u *Vorošilovgradu*. No, obuzima ga tuga, izgledao je izgubljeno. *Majka* nije mogla gledati patnje svoga sina te je pozvala *Vasju* da dođe po brata. Već drugi dan braća *Bubka* truckala su se u vlaku za *Doneck*.

Sergej je izrastao u stasitoga i lijepoga momka. Pred njim je važno atletsko natjecanje u Moskvi, na kojem će samo *najbolji* atletičari dobiti pravo nastupa na prvom svjetskom atletskom prvenstvu u *Finskoj*. *Sergej* vjeruje u pobjedu. Ponekad, međutim, ne ide sve kako čovjek poželi. Taj dan u Moskvi je pala studena kiša. Suci čas dižu, čas spuštaju letvicu, smrznuti i prokisli međusobno se prepiru. Puše vjetar, *Sergeju* je hladno, nervoza se prenijela i na njega. U pokušaju na višoj visini, onako promrzao, ruši letvicu.

Sergej je bolji nego ikada.

Priprema se za ostvarenje svog velikog sna, nastup na *Olimpijskim igrama* u *Los Angelesu*. No, kako smo već naučili, sreća je promjenjiva, a ljudi varljivi i svadljivi, pa zbog toga često donose loše odluke.

Tako usred priprema na kojima je *Sergej* trenirao *punom* snagom, *podigao* tone tereta, *pretrčao* šume i doline i *prolio* rijeke znoja doznaje za odluku da sovjetski sportaši neće nastupati na *Olimpijskim igrama*. Tako su, eto, vratili milo za drago *Amerikancima*, jer na prošlim *Igrama* ovi nisu došli kod njih. Bila je to osveta.

A high jumper in a blue singlet is captured mid-air, performing a Fosbury Flop over a bar. The athlete's body is arched, with arms extended forward and legs tucked. The background is a bright, hazy sky with soft clouds, suggesting a sunset or sunrise. The high jump bar is visible, and the athlete's shadow is cast on the bar. The overall mood is one of athletic achievement and tranquility.

Olimpijske igre u Los Angelesu 1984. godine počele su bez Sergeja. Zbog njegovih skokova svijet je ponovno shvatio da su Olimpijske igre natjecanja mira i prijateljstva, na kojima nastupaju najbolji sportaši iz svih zemalja i sa svih kontinenata. Žaleći što na Igrama nema Bubke, ljudima je postalo jasno da se više ne smije ponoviti da se zbog neslaganja ili nerazumijevanja sportaši ne natječu.

Od *Olimpijskih igara* prošlo je tek nekoliko dana. Na natjecanje u Rim dolaze najbolji skakači. Tu je i *Francuz Thierry Vigneron*, treći s *Igara*.

On se grozničavo želi natjecati sa *Sergejem Bubkom*. Bilo je to veličanstveno nadmetanje. U jednom trenutku *Vigneron* preskače visoko podignutu letvicu, novi *svjetski rekord*. Nekoliko *minuta* ima krunu na glavi, *Francuzi* slave, plješće cijeli stadion. A onda *Sergej Bubka* prvim skokom *preskače* i samo *nebo*.

Drugog dana na novinskim je naslovnicama pisalo:
“*Tako pobjeđuje Veliki Sergej*”.

Nakon odmora *Sergej* nastavlja po starom, *od natjecanja do natjecanja, od pobjede do pobjede*. Na jednom takvom natjecanju hodajući hodnikom ispod tribina prema izlazu *Sergej* ugleda poznati lik, stajala je ondje njegova *majka* i *smješkala se*.

Doputovala je iz *Vorošilovgrada*, dotad je njegove skokove gledala jedino na televiziji.

Poljubila ga je nježno kao uvijek, a on je preuzeo njezinu putnu torbu. Bila je poprilično teška. A *majka* je jednostavno rekla: “*Serjoška moj, donijela sam lubenicu iz našeg vrta. Ti ih jako voliš*”. Bio je to *trenutak* kad pobjede i medalje nisu važne, *Sergej* je bio sretan kao da je *maleni dječak!*

Došla je 1988. *Olimpijske igre* u *Seulu*. *Sergej* je spreman, dotad je već devet puta dizao letvice na visine koje nikada nitko prije njega nije preskočio. Svi od njega očekuju puno. Tako je i bilo, *Sergej* osvaja svoju *prvu olimpijsku medalju*.

Nakon *Igara* dio zime provodi s obitelji u *Donecku*, trenira u gradskoj zimskoj dvorani, koja je podignuta njemu u spomen.

Ima *novi cilj*, za četiri godine *Olimpijske igre* u *Barceloni*. Njegova želja je jaka, *olimpijsko finale*, ali ovaj put pod zastavom svoje zemlje *Ukrajine!*

